

600.

Сломени са творците на благата
От банки, мутри, публични звезди,
Които днес оставят по Земята
Навред опустошителни следи.

Богатствата ни произвеждат бедност,
А бедните – богатства на квадрат,
В това не вижда никаква нередност
Демократичният прекрасен свят.

Банкерите заплитат златни мрежи,
А мутрите ги пълнят със пари,
Беднякът чака някой да ги среже
И със богатство да го надари.

Но Времето безстрастно отминава,
А бедният все беден си остава.

601.

Отдавна слушаме за “Първа копка”...
Тя символ е и знаем на какво –
Правителствата вкарват в тази клопка
Цялоподкупното ни общество.

Върви в народна хубава носия
Мома със калайдисано котле,
Хорото във огромен кръг се вие,
На шиш пече се жертвено теле.

Надутият водач на парламента
Се приближава със тържествен ход,
За да пререже паметната лента
От името на кроткия народ.

След угощението на водачите
Започва работата на копачите.

602.

Радостта ни често е прибързана,
Но няма това я намалява? –
Нашата съдба е с нея свързана,
Не един на нея се надява.

Търсена обаче ненамерена
Е обнадеждаващата радост,
Тя отбягва хора неуверени
Със стремления от нисък градус.

Заслепени са мнозина влюбени,
Мамени и затова щастливи
Сред красивите лъжи изгубени
И необяснимо доверчиви.

С радости ги надарява Раят,
Истината докато узнаят.

603.

Какво ли мислят бързащите граждани,
Залутани из утринния час?
С протест или с предателско нагаждане
Посрещат и приемат всяка власт?

А може би са пълни с безразличие,
Родено във сивеещия град
От недоимък на пари в наличие
И от излишек на хроничен глад.

В тълпата те приличат на безименни,
Поели по печален жизнен път,
Където и при даване и взимане
Те само губят, страдат и търпят.

И непрекъснато им се внушава,
Че те са фактор, който управлява.

604.

Магия крие думата “покръстване”
За хора с неблагонадеждна вяра,
Светената вода с едно поръсване
Отнема на заблудите товара.

Покръстването вършат го кръстители
Със мечове и кръстове в ръцете:
Светци-будители и покорители –
Едно от двете или пък и двете.

На нашето покръстване по хребета
Възшества, вдъхновен от звездна орис,
Убиецът на варварските бебета
Пресветлият Ювиги Хан-Княз Бóрис.

А Тангра гледа тези светотатства,
Но не желае да ги възпрепятства.

605.

Сфинксът проговаря днес чрез киното
След безмълвни хиляди години;
Времето в пустинята изминато
Му помага, за да не загине.

Образи пробуждат вековете ни,
Подредени с режисура ловка,
Полуистини с лъжи приплетени
Се превръщат в кино-постановка.

Просеци надничат от екраните
И крале със своите метреси,
От писателя са призовани те
В чест на зрителските интереси.

И човек без да помръдне странства
През далечни дати и пространства.

606.

Преди да се окажат във аптеката
Лекарствата се раждат в Мисълта -
Превръща ги в открития полека тя,
След като първо са били мечта.

Във няколко кристалчета, получени
На дъното на малко стъкълце,
Е концентриран труд на много учени,
Работили със разум и сърце.

Когато почват бой със спирохетата,
Победата спечелват те със чест
Не с първата, не с втората, не с третата,
А с проба номер шестстотин и шест.

Но Ерлин с Бертхайм знаят ги малцина
И не е странно по каква причина.

607.

Във химията спят неизброими
Оригинални и красиви рими,
Които във едно стихотворение
Навлизат с трепет и въображение.

Редят се пиразоли, триазоли,
Алкани, витамини, масти, соли,
Обединени в истинска феерия
От десетина вида изомерия.

Обществените святи идеали
Са заменени с тиацетали,
В стремеж да се увеличат процентите
На мъдри мисли сред интелегентите.

Във тази молекулна бъркотия
Химикът има роля на месия.

608.

Физикът е неукротим поет,
Търсач на ритми в цялата Вселена,
Уверен във предвечния й ред
И в ролята, за него отредена.

Той ни разкрива странни имена –
Фотони, позитрони, кварки, кванти,
Пространства нови, нови времена
И лазери, родени в диаманти.

Общува с Нютон и със Галилей,
Прескача през светлинните години,
Не знае що е ямб или хорей,
Но знае за полетата единни.

Той може да превърне в уравнение
Дори и слънчевото затъмнение.

609.

Велики люде зъзнат във мансарди,
Живеят в недоимък и гладуват,
А други получават милиарди,
Макар че пукната пара не струват.

Научните открития са вечни,
Но често се приемат като скука
Във времена до болка безчовечни
И пълни с глухонеми за Наука.

Тълпата с апетит Я консумира
Под форма на какви ли не удобства,
Но без да оценява и разбира
Как Тя за щастието й способства.

Науката – ни жива, ни умряла,
Е все девета дупка на кавала.

610.

Човекът първо пеел за забава,
А после е започнал да възпява.
Така настъпила е модата
На одата.

А одата е доста печеливша,
Освен ако целта е личност бивша.
Тя увековечава славата
В държавата.

Без оди няма никаква култура
И вход към висшата наменклатура,
Без оди липсват и човалите
С медалите.

Роденият народите да води
Изхранва гмеж от автори на оди.

611.

Когато боговете станат много,
Те подлежат на някакво прочистване,
За да изчезне смутната тревога
И богобоязливото стъписване.

Кой бог ще трябва вече да си ходи,
Това не се решава чрез гласуване,
А с призиви към кротките народи
С молитви, чудеса и пророкуване.

Къде са Хера, Зевс и Афродита? –
Вместо във храма, пълнят днес музеите
За задоволство на тълпата сита
Далече на Елада от идеите.

Излиза, че божествената слава,
Тъй както всичко, също остарява.

612.

Изтръпването почва от петата.
Издига се. Достига колената
И не след дълго вече е успяло
Да покори останалото тяло.

Това е всъщност първата призовка
Към заключителната подготовка,
Когато устремява се душата
Към небесата, слизайки в земята.

Плътта не пожелава да загива,
Отчаяно оказва съпротива,
Но най-накрая бива победена
Чрез лекарската помощ пълноценна.

Самата смърт тържествено настъпва,
Щом и сърцето почне да изтръпва.

613.

За светците и от двата пола
Е с еднаква форма ореола -
Озарен от святостта си ярка
На главата точно е по мярка.

Любопитно е, че няма данни
На любимците си първозвани
Да дарява лично Бог украса
И със нимби да ги короняса.

Ореолите са земно дело,
Вършено със папите начело,
За да се печелят милиони
С освещаването на икони.

Но при тях едно е най-тревожно –
Свалянето им е невъзможно.

614.

На власт са хора от особен вид,
Сами нарекли себе си елит
И страдащи от инсуфициенция
Под форма на полуинтелигенция.

Преструват се, че бързат. Вдигат шум
Със цел да скрият липсата на ум,
Кое то представлява постижение,
Ценено от общественото мнение.

Удържат политическия фронт
С успех от хоризонт до хоризонт,
Защото, за да са с партийно звание,
Те нямат нужда от образование.

В народа си се влюбват всеки път,
Когато трябва да го продадат.

615.

Предчувствието е като хладилник,
Там бъдещето ни е замразено,
Студът е неговият строг закрилник
Преди да бъде обезобразено

От бързащото множество на дните...
Веднъж е сладко, друг път е горчиво,
Като по някакви причини скрити
То с преимущество остава живо

И продължава да ни произвежда
Очаквания за успех в живота,
Които да превърнем във надежда,
Ако отслаби Дявола хомота...

Но Дявола надежда рядко дава
И никога не я осъществява.

616.

Изчел съм много редове любовни,
Римувани, или в свободен строй,
В които вдъхновеният герой
Реди слова красиви и съдбовни,

Но взра ли се във мислите основни,
Съзирам в техния немирнен рой
Освен лъчите на сърдечен зной
Еднаквост на въздишките чаровни.

Как трудно е след хиляди години
Да пишеш нещо ново за любов
Е със баналността да се пребориш!

А небесата все са вечно сини,
Цветята не предлагат образ нов
И, щеш – не щеш, ти пак ще се повториш.

617.

Поети рядко пишат за науката,
За стих, намират я, че е голяма;
На портите към Космоса почука тя,
Но Музата, оказа се, я няма.

А тя била на преквалификация
Във курс за еколожки сладкогласни,
Където да добие нова грация
И усет за науките прекрасни.

Горещи откривателски вълнения
Ще придобият образ поетичен
И с прелестни лирични откровения
Ще стреснат гражданина безразличен.

Но ще помогне ли методът прост,
Е засега все още под въпрос.

618.

Съществуват суми с много нули,
Те държавата ни са прочули
С чудото, че могат да платят
Честността на всеки рóден съд.

Колко ли нещастни са крадците!-
Могат в бой да бъдат те убити.
При съдиите е всичко в ред,
Тъй като са със имунитет.

Той от трудностите ги спасява
В случай, че врагът ги застрашава,
Докато рушвети скок-подскок
Пълнят бързо банковия влог.

Затова навсякъде в страната
Със възторг прославят съдията.

619.

Умствеността е смачкана без жал
От собствените си изобретения,
Които бизнесът е обладал
И я държи във пълно подчинение.

Затъна нявгашният идеал
Сред куп практически съображения,
Скрепени с много банков капитал
И с малко благородно вдъхновение.

Машини и уредби проработиха
За радости във делничния бит
И трайно подобряване на отдиха,

Но ги плени демонът на властта...
Той неотменно бди, в душата скрит,
Навеки глух за Справедливостта.

620.

През всичките прекарани години
Водачи, роби, зверове познах
И зная, че сред всички най-невинни
Са хората, които правят смях.

Земята от люпилня за тирани
И средище на ужас и на страх
Е предопределена рай да стане
От хората, които правят смях.

Държавата ни без министри може,
Тя може и без други като тях,
Но би изстинала на смъртно ложе
Без хората, които правят смях.

А те, макар че често ги избиват,
Да се прераждат пътища откриват.

621.

Елизабет II е най-богатата жена на света.

Тя срещна светлата зора на детството,
Удостоена от добрия Бог
На венценосния баща с наследството
И с приказен владетелски чертог.

Короната прилегна на главата ѝ
И тя с лика си горд я украси;
Възкликваха придворните ѝ ратаи:
“На този свят със кралска кръв да си!”

Омъжи се за принц. И изневярата
Њ стана близка, като никой друг,
Децата ѝ са първи в надпреварата
Да пушат наркотичния боклук.

От всичките жени е тя най властната,
Но без съмнение и най-нещастната.

622.

Огромен низ от всекидневни фрази
Разпръскват вирусите на лъжите
И пръскат обещания-зарази
Чрез свои глашатаи гласовити.

Изпълват безутешното пространство
Проникват лесно в книги, в ръкописи,
В науката, във селското стопанство
И даже в театралните кулиси.

Носителите им са тъй спокойни!
Не могат да почувстват болестта си
И с други болни, като тях достойни,
Попълват боледуващите маси.

А медицината какво да прави,
Щом външно те изглеждат като здрави?

623.

Съдът е фабрика за справедливост,
Испаднала в необявен фалит,
Която със злокобна предвидливост
Си присвоява процъфтяващ вид.

Съдиите навличат тежки тоги,
За да се скриват после леко в тях,
А за да нямат собствени тревоги
Превръщат своя грях в обществен страх.

Приспивно хапче гълта съвестта им
И всичко тръгва по масло и мед,
А за властта си ще заплащат наем

Във някакъв отвъден свят незнаен,
Където ще им иска строг отчет
Въображаем бог, от тях изваян.

624.

Парите признак ли са на невинност?
Народът казва “Не!”, но във съда
Със помощта на косинус и синус
Доказват, отговорът че е “Да!”.

В съда невинността ни е валута
Със всекидневно обявяван курс
От честността съдийска прословута
За сметка на държавния ресурс.

Делата остаряват с вековете
И който не желае да плати,
Ще вижда справедливостта да свети
Единствено във детските мечти.

Човекът все пак най-накрая схваща,
Развързва си кесията и плаща.

625.

Пътуват ли пътуват големците
С народните пари, къде ли не,
И вие трудно ще ги убедите
Туризма си да преполвят поне.

Чрез доказателства трагикомични
Те ви внушават като две и две,
Защо със цели най-патриотични
Съдбата все към странство ги зове.

Понявга вяра хващате им вие,
Но скоро лъсва праведният факт,
Че всъщност животинска лакомия
Причина е за всеки техен акт.

А според тях основната причина
Е любовта към скъпата Родина.

626.

Отдавна липсва чувство за вина
Сред домораслите ни политичета,
Макар с измамни клетви да се вричат те
Във вярност към нещастната страна.

Не ги смущава блудният разкош,
Заплащан със народната мизерия
И с някакво измислено доверие
В човеконенавистния им вожд.

Те като кърлежи се хранят с кръв,
Укрепват с кръв престола и короната,
За да внушат на хората изконната
Лъжа за герба с царствения лъв.

Но в рая им, прехвален и пресвят,
Не спират бедните от глад да мрат.

627.

Вулканът-Глупост никога не гасне,
Залива Глобуса с безумна пепел
С вълни, една от друга по-опасни,
И дух, мнозина мъдреци изтрепал.

Науката не смогва да ѝ пречи
Със постиженията на прогреса,
Опитва се да ѝ противоречи,
Но тя избягва нейната намеса.

Любимците изпълва със блаженства
С усещане за трайност и значимост,
А тя успешно се усъвършенства
И се превръща във необходимост.

Превъплъщава се сред всички нации,
Крале, велможи и цивилизации.

628.

Сто глупци не правят един умен
В родния ни многолюден свят,
Но го правят радостен и шумен –
Резултат, на всекиго познат.

Глупостта, възпята от Еразъм,
Властва над народите и днес,
Детрониран е водачът Разум,
Обвинен във липсата на чест.

А честта е често честа пречка
В царството на умните дела,
Хитростта, настане ли засечка,
И да я прескочи би могла.

Но глупците искат да я спазват
И със себе си да ни наказват.

629.

Умират ли компютрите, когато
Ги смачкат и превърнат в сив метал?-
Явлението е добре познато
Обаче кой духа им е познал?

Не литва ли той нейде из небето
Към специализиран светъл рай,
Безброят на компютрите където
Намират упокой в задгробен край?

Там има и заслужили компютри
С общопризнат във сметките обхват –
Ако не днес, то непременно утре
Ще станат вождове на Оня свят

И ще свалят със божията воля
На хората във рая монопола.

630.

Претегляйки човешките способности,
Потребни за държавнически сан,
Се срещаме със някои подробности
У всекиго, за този сан призван.

Талант, Почтеност, Творчески стремления
Са качества на губещия брат;
До най-последно място пада Гения,
Ако случайно стане кандидат.

А Подлостта е първа по класация
Сега, във бъдещето и преди –
При диктатура и при демокрация
Тя властва сред партийните среди.

За нея често тук и там се спори,
Но с нея няма кой да се пребори.

631.

Лежи човек безмълвен и застрелян
Пред своя честно построен дворец
Във този град, до болка пренаселен...
Дворецът е с гора и собствен ТЕЦ.

Убитият е делова персона,
Приятел с всички силни на деня,
Добре закрилян *чрез* и *от* Закона
Из цялата добруваща страна.

Животът му е истинска легенда –
Успех... подир успех...подир успех,
Безброй имоти давал под аренда

И баснословни суми е печелел...
От него вдъхновен, аз пример взех.
Тогава кой ли може да е стрелял?

632.

Доброто дело ражда изненади,
Защото често то е неочаквано
За хора стари и за хора млади,
Заклевани във Злото до прегракване.

А Злото е очаквано от всички,
Със неудобство му приемат липсата,
Доставят си го някои самички
Особено във случай, че от VIP са те.

Но също както се издирва злато,
Се трудят по света добротърсачите –
Малцина чисти сред огромно блато
Напук на робите и на водачите.

Народът ги зове първоучители,
Макар че рядко те са победители.

633.

Мрат гладните, а ситите тлъстеят
Със странния въпрос “Какво да сторя?” –
С парите, давани да изтънеят,
Те могат да спасят немалко хора.

Безспорно правило се очертава,
Чрез многобройни факти проверено:
Надебелее ли една управа,
Тя трайно оглупява. Несъмнено.

Започва се най-първо с Кабинета,
Където появяват се шкембета,
Които бързо се уголемяват

И примера пренасят в парламента,
А там на дебелиците с процента
Банкетите го увековечават.

634.

Когато по неведоми причини
За добродетелите стане късно,
А любовта в сърцата ни изстине,
Очакваме Порока да възкръсне.

По правило, той идва все навреме,
Предлага вредом всякакви наслади
На всекиго, готов до ги приеме,
Особено на старци белобради.

И старците се хващат за Порока –
За добродетел не достигат сили,
Защото им е минал вече срока,

Отдават му се с безконтролна страст,
А след като му са се насладили,
Попадат в погребалната му власт.

635.

Сред многото събития предишни
Безспир измъчват нашето съзнание
Столетниците двадесетгодишни,
Загинали в Априлското въстание.

Какви са тези индивиди странни
От времето на нашето Възраждане,
За саможертва кървава призвани,
А не за участ на покорни граждани?

Желаем да ги сврем във календара,
Там нейде, гдето са свободни датите,
Кълнем им се във неотменна вяра,
Но за единовежди не ни смятат те.

За днешното почтено поколение
Те си остават чудно изключение.

636.

Слова и рими. Рими и мелодии.
За мисли и за чувства. Всеки път.
Към тях привързани са всички зодии
Откакто е ограмотен светът.

Освен във плен на музите възвишени
За римата настъпва звезден миг,
Когато стане въздуха за дишане
И хубостта на някой стих велик.

На Уитман римите не са любимите,
А Вазов пък е неразделен с тях,
Стиха да пазят са необходими те,
Но и без тях да пишеш не е грях.

Всевечна рима: На бодлива крава
Бог (ужким никога?) рога не дава.

637.

Медалът е палачът за Поета,
Убива безвъзвратно, като с меч,
Със него служи си Властта проклета,
Да заглуши свободната му реч.

“За Вашите прояви благородни
в културната ни нива нощ и ден
спечелихте си любовта народна
и затова с медал сте отличен.”

Медала връчва му едно добиче,
Удостоено с президентски пост,
Кое то трудно думичките срича,
Но гордо пъчи се и вири нос.

И всичко става, като на молебен –
Творецът е обаче жив погребан.

638.

Свободно слово в нашата държава
На демокрацията дава знак
И радиото ни осведомява
За минералната вода в Ирак.

Повехна многолетната ни слава,
Пречупен е народният гръбнак,
Но радиото ни осведомява
За минералната вода в Ирак.

Ни дъх на хората не им остава,
Гладът мори ги. Пак. И пак. И пак.
Но радиото ни осведомява
За минералната вода в Ирак.

Постигна ни потисничество ново –
Терорът на свободното ни слово.

639.

На воля в стихотворния птичарник
Живеят видове, какви ли не,
И всеки гений или пък бездарник
По избор може в тях да се къльне.

Врабецът е във употреба рядка,
А славеят – любимец всепризнат,
Докато дроздът и добрата патка
Не са за стих, а само за доклад.

Пернатият герой, най-често вкарван
Във тайнствения поетичен свят,
Е призрачно загадъчният гарван,
На Дявола доведеният брат.

А доста от крилатите артисти
Играят роля главно на статисти.

640.

Кое ли в робството е най-тревожно? –
Мъчения? Жестокост? Бедност? Глад?
Безчестие? Облагане безбожно?
Или усещане за земен ад?

Без всякакво съмнение те зло са
И водят до проливане на кръв,
Но отговорът точен на въпроса
За робската съдба не е такъв.

Тай според мен със сигурност се крие
В безгрижието на самия роб,
Оплакваме когото всички ние,
А той е роб по навик чак до гроб.

И затова най-искрено се чуди,
Че някой се заема да го буди.

641.

Престорената радост днес е силата
За множество самотни същества,
Във самотата тя им е закрилата
От подлите съчувствени слова.

Те чезнат често в неосъществимото
Желание за дружба и любов,
Потискано на гордостта със името
Под лъжежизнерадостен покров.

Животът им е странно представление
Със външен блясък и прикрита скръб,
Което свършва с тежка неврастения –

Необозрима и неизлечима,
Единствения придружител скъп
Във тяхната целогодишна зима.

642.

Много съвест се съдържа в книгите,
Писани от съвесто-дарители,
Но дали до всички хора стигат те,
Както казват детските учители?

Прави ли се съвесто-преливане
На ограбилите милионите,
Вместо, от съдиите прикривани,
Да се подиграват със законите?

Яростно са невъзприемчиви те
Към печатаните поучения,
Тъй като в растежа на активите
Съвестта е с нулево значение.

Въпреки голямата реклама,
Търсене към нея още няма.

643.

Има думи, силно проницаеми –
Девственост, любов и морска пяна,
По причини, лесно разбираеми,
Рядко подлежащи на промяна.

Срещат се и някои понятия,
Също проницаеми, но скрити,
Те са злоба, завист, антипатия,
Поотделно или пък и трите.

Вътрешно те вече са проядени
От проникването на порока
И обречени на бързо падане
В твърде предвидимата посока.

Знае се, че мислите и думите
Често са зависими от сумите.

644.

...*Душевна чистота: неосуждати, неклеветати, необадовати,*
неприслушати,
нелъгати, непрагнословити...
(*Йеромонах Йосиф Брадати /1690-1750/*)

Обичам да се ровя в писмената
На нявгашните ни дамаскинари
И в тях да преоткривам красотата
На българските мъдрости праствари.

Без всякаква надежда са живели,
Че могат да дочакат свободата,
Но въпреки това били са смели
И са въставали срещу съдбата.

Болеели са свято за езика,
Освобождавали го от чуждици
Във полза на Родината велика
За разлика от родни политици,

Които с глупостите си *стартират*
И всичко пак чрез тях *финализират*.

645.

Толкова различни са хората!
Всеки, казват, е една вселена! –
Въпреки обаче, че безчет са те,
Прилика си имат. Безсъмнена.

Подсъзнателно или съзнателно
Богомолно вярват на Лъжата
И пред нея чинно и старателно
Винаги превиват колената.

Подлеци им дават обещания,
Че ще им дарят съдба щастлива,
Но им готвят бедност и страдания,
А Лъжата с думи ги прикрива.

Поруганата наивна Вяра
Даже се излага на пазара.

646.

Аз зная, че през детството научен си
Със бъдещето да живееш в мир
И то като послушно кученце
Да вижда в твоя образ свой кумир.

Преминал си през курса за владетели
И по наследство си получил “шест”,
А поданиците ти са усетили,
Че да им бъдеш цар, за тях е чест.

Днес всичките ти царски празнословия
Не ще нахранят ни един бедняк,
Страната твоят царски род отрови я

С лъжи, че всеки ден сме по-добре,
Но, виж, съдбата дава кобен знак
И скоро всеки ще го разбере.

647.

Научих, че народен прокурор
Умрял в постелята си на столетник,
Почетен бил със погребален хор
И с реч на виден културопросветник.

Той не оставял живи врагове –
Убити и умрели хора само,
На съд не ще го никой призове...
Животът дълго лъгъл е смъртта му.

Палачи многобройни е сменил,
Умело с жертвите им ги е смесил,
И след като на всички е простил,
На Оня свят повторно ги обесил.

За разлика от много сиромаси,
В Отвъдното той пак е у дома си.

648.

Руините – най-старите свидетели
Из крамолните български земи,
Познават много роби и владетели,
Които всички Времето сломи.

Пред Римската стена са кръв проливали
Непобедимите войски на Крум,
Османци младенците ни избивали
И ОФ вдигал пропаганден шум.

Във вечностите свои непомръкнали
Те вярвали до сетния си дъх,
Но днес, като руините замлъкнали,
Покрити плътно са с надгробен мъх.

В местата, на събития богати,
Продават краставици и домати.

649.

Напътсван е светът от много страници,
Написани по най-различно време
От някакви неземни странни странници,
Които сеят непокорно семе.

Едни обичат мъдри поучения
И се прехласват в образа на Фауст,
А други си създават настроение
Чрез приключения на Мики Маус.

Мишокът става пръв сред шампионите
Пред всички Фаусти и Маргарити,
В лика му влюбени са милионите,
Защото и без мъдрост са честити.

Пред него философът стар немее
В очакване светът да поумнее.

